

Volt

Volt egyszer egy villamos Budapesten.

Voltnak hívták bár a jelen utasait hordta magában, mint egy anyuka neki az időstől a kicsiig mindenki gyermeke volt egy utazás erejéig.

Annyi titkot hordott ahány csillag van az égen bár, csillagos eget nem nagyon látott a fényszennyezéstől az esti városban, reggel meg csak egy Napot, de az átvilágított mindent és mindenkit, mint az ellenőr szeme és az ő kifinomult ablakfülei.

Az utasok bújócskáztak a nagy térben kis apró otthonokként egymás olykor maguk elöl is. meghallgatta a csengését a nagy csendnek a villamos a sok utas gondolatától

olykor a füle is csengtek. Velük utazott egy mókusos bácsi. Az utasok annyira el voltak foglalva saját gondolataikkal a telefonjukkal és gondolataikkal, az élet mókuskerekével, hogy észre sem vették a mókust pedig mulatságos látvány volt ki- be szaladgált, a bácsi kabátujján boldogságban úszott a kis mókus, együtt ették a diót a bácsival. De a legkeményebb dió a sok utas volt magányburkukat nehezen lehetett feltörni. Minden csend, ami összegyűlt a villamos belső terében éjszaka, azt rászórta az utasokra nagyon békés otthonos hely volt, megfáradt emberek ültek le vagy álltak.

Egyszer csak a villamos gondolt egyet és többé nem csendet akart, hanem, hogy barátkozzanak meg az utasok egymással beszélgessenek is olykor.

Csiklandozni kezdte hát az utasokat, a mókusos bácsit és mókusát hívta ehhez segítségül. A villamos prüszkölni kezdett, ettől szikrázott a vezeték is kissé megijedtek az utasok, ekkor a mókus a fogódzkodókon át ugrálni kezdett, hol az utasok fején táskáján landolt, hol a karjukon megcsiklandozta farkincájával őket így lett, hogy a sok ember ennek hatására felnevetett, felkiáltott hozzá ütközött a másik embernek és így elnézést semmígond beszédek után elkezdtek csevegni kiderült, hogy sok közös van bennük szerelmek, barátságok is szövődtek ennek a piciny löketnek hatására. Egy csapat gyerek és a bácsi is cimborák lettek mesélt nekik igazságon alapuló erdei és városi dzsungel történeteket. A gyerekek sokszor segítettek cipekedni neki. Elterjedt a híre, hogy volt villamoson mindig valami csoda történik így, hát sokan rajta akartak utazni. Annyian lettek hogy Volt nehezen bírta el őket, megroskadt egy idő után.

Ekkor megszólalt a bácsi -Szegény villamos rá senki sem gondol?

A csoda bennünk is ott van a villamos nem tudna segíteni nekünk, hogy barátkozóbbak, ha nem lenne bennünk a képesség. Az emberek megértették, ezentúl máshol is nyitottak és kedvesebbek lettek. Volt végül kiöregedett, de a város a nyugdíjazásakor is nagyra becsülte. A gyerekek feldíszítették és a felnőttek teaházat varázsoltak belőle. Volt gyógyító szép belseje, gyógyító lett, ami mindnyájan vagyunk élőlények egy közös égi szikra drótpályával vagyunk behuzalozva egymáson keresztül valami felsőbb vezérlővel. Volt ma is van és lesz, amíg kinyitjuk egymásnak szívünk ajtaját, az élet nevű utazás könnyebb és vidámabb lehet.